

Arrugas

(2011, Ignacio Ferreras)

Aandoenlijke Emilio vertoont symptomen van Alzheimer en wordt vanzelfsprekend door zijn zoon weggemoffeld in een verzorgingstehuis. In deze nieuwe leefomgeving leert hij kamergenoot Miguel kennen, die hem door steriele gangen leidt en belangrijke ruimtes als de kantine en het zwembad laat zien. Emilio ontmoet potentiële vrienden, brabbelende leeftijdgenoten, zeurpieten en personeel. Het is er dus best gezellig, er wonen interessante types, maar de trap naar boven is onheilspellend. De ouwetjes smeden plannetjes en houden zich staande met levendige fantasie/herinneringen, gedoemd om weg te ebben.

Op diverse Europese filmfestivals werd *Arrugas* (rimpels), gebaseerd op de gelijknamige novela gráfica van van Paco Roca uit 2008, uiterst vriendelijk onthaald, resulterend in Goya Awards voor beste animatie én beste bewerkte script. Regisseur Ignacio Ferreras werd eerder veelvuldig bekroond voor korte film *How to Cope with Death*, waarin een oude dame Magere Hein in elkaar timmert, duidelijk in eenzelfde filosofische hoek als *Arrugas*. De stijl volgt hier de materie: talrijke zachte doch nimmer fletse kleuren worden begeleid door fijnzinnige klassieke muziek. Ook de details zijn dik in orde: medicijnen ogen noodzakelijk, de rollator blijft het ultieme symbool voor deze levensperiode, een horloge op het nachtkastje ontroert opmerkelijk eenvoudig.

Angst voor de bovenste verdieping en het onvermijdelijke einde: het kan de basis zijn voor hartverscheurend drama of gruwelijke horror. *Arrugas* is met die gedachte in het dementerende achterhoofd een verademing. De logische dieptreurigheid wordt zeker niet geschuwd, humor keert echter stevast terug en meest memorabel zijn de scènes waarin Emilio mijmerend uit het raam staart of langzaam door de sneeuw schuifelt. Diverse komische wendingen, zoals goedbedoelde ochtendgymnastiek en onschuldig bejaard gekibbel, zorgen voor afwisseling en dus vaart in het verhaal, die naar het einde toe zelfs nog wat toeneemt. Combinatie van aftakeling en melancholie, van vriendschap en nostalgie, waardevol oud worden door jong te gedragen, is zeker niet enkel goed voor mensen op zeer hoge leeftijd.

Menno Peeters, 26 juni 2013

speelduur:
89 min.

stemmen:
Tacho González
Álvaro Guevara
Mabel Rivera

cinematografie:
David Cubero

muziek:
Nani García

